

ข่าวประชาสัมพันธ์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

๑๑๔ สุขุมวิท ๒๓ แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐ โทรศัพท์ ๐-๒๖๕๕-๕๐๐๐ ภายใน ๑-๕๖๖๖ โทรศัพท์/โทรสาร ๐-๒๒๕๕-๐๓๑๑

จากหนังสือพิมพ์บ้านเมือง ฉบับประจำวันที ๒๘ เดือนพฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๕๖ หน้า ๑๓ มูลค่าข่าว ๑๒๘,๕๔๓.-

ศูนย์สารสนเทศและการประชาสัมพันธ์ ได้จัดระบบข่าวสิ่งพิมพ์ สนใจดูได้ที่ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

เปลี่ยนวิกฤติเป็นโอกาส เรื่องเล่าหนุ่มเมืองเพชร

เพียงเพราะชีวิตคนเราต้องต่อสู้ แม้จะเป็นเพียงเด็กชายวัย 13 ปี แต่ความขบขันชอบที่เขามีต่อตัวเองและแม่ผู้ให้ชีวิต มันมากมายเหลือเกิน หลังจากพ่อและแม่แยกทางกันตั้งแต่เขาอายุเพียง 2 ขวบ "เตอร์" หรือ นายบุญฤทธิ์ แดงอ่อน ภายหลังเปลี่ยนชื่อเป็น นายทัตเทพธาดา หิรัวรากร อายุ 22 ปี นักศึกษาด้านบริหารนิเทศศาสตร์ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี จ.เพชรบุรี ย้อนรำลึกถึงช่วงวัยอดีต

ก่อนจะพูดคุยเรื่องของการทำงาน ที่ทำให้เขาเข้มแข็ง แกร่ง และเป็นเสมือนวัคซิ่งป้องกันโรคเตอร์กับแม่ ล้มๆ เผลอเดิน แม่ผู้ให้กำเนิดและเป็นทุกสิ่งทุกอย่างของเขา พร้อมทั้งเอ่ยถึงงานแรกๆ ของชีวิต นั่นคือการช่วยแม่กวาดขยะบนท้องถนน เพราะแม่มีหน้าที่ที่พนักงานกวาดขยะของเทศบาล ตำบลเขาหลวง จังหวัดเพชรบุรี

เตอร์มีวิธีคิดที่น่าสนใจยิ่งเกี่ยวกับการทำงาน เขายกด้วยใบหน้าที่ยิ้มเสมอว่า วันหยุดจากการเรียนผมก็ไปช่วยแม่กวาดขยะตอนแรกๆ ก็อาศัยต้องแม่กวาดขยะ แต่ผมก็กลับมาคิดว่าถ้าเราทำด้วยความสุจริต ทำให้นางเมืองสะอาด เราจะอายุทำไม แม่เรายังทำได้ เราก็ต้องทำได้ หลังจากนั้นผมก็ไม่ช่วยแม่กวาดขยะอย่างไม้อายใคร ความคิดนั้นผมเกิดขึ้นตั้งแต่ผมเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษา เรียนอยู่ที่โรงเรียนเทศบาล 7 บ้านหนองตาพุด จากนั้นพอโตขึ้น เรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2 โรงเรียนชะอำคุณหญิงเนื่องบุรีเตอร์เริ่มทำงานที่ตัวเองต้องรับผิดชอบมากขึ้น มีความหลากหลายมากขึ้นและต้องใช้ความพยายามมากขึ้นด้วย นั่นคือเสิร์ฟอาหาร ตามร้านอาหาร มีเวลาว่างก็ทำไปตัดผมนำเรียนหญิงมัธยม เขียนป้ายโฆษณาต่างๆ แล้วแต่จะมีใครมาจ้าง การจ้างงานผู้ว่าจ้างใช้วิธีออกปากต่อปาก

ช่วงมัธยมศึกษาปีที่ 3เตอร์ได้ประสบการณ์มากมายจาก งานหนักๆ อย่าง "งานก่อสร้าง" โดยสมัครรับจ้างรายวัน ทำหน้าที่เป็นกรรมกรในร้านก่อสร้าง คือทำงานก่อสร้างช่วงปิดเทอม ทำทุกอย่าง ยากอิฐ ผสมปูน แบกไม้ แบกเหล็ก รายได้แค่วันละ 100 บาท แม่บอกกับเตอร์ว่าคนเราต้องรู้จักความลำบากมากๆ การทำงานจะสอนให้เราคิดเป็นและรู้จักคุณค่าของเงิน ซึ่งเขาก็ยอมรับว่าเด็กอย่างเขาก็มีความต้องการอะไรต้องเก็บเงินซื้อด้วยตัวเอง แม่จะไม่ยอมซื้อให้ในสิ่งที่อยากได้ ชีวิตของเขาจึงต้องเก็บเงินด้วยการทำงาน เพื่อจะได้มีโอกาสที่จะเรียนต่อ แม่บอกเสมอว่า "ต้องเรียนให้จบปริญญาตรี"

จบมัธยมศึกษาปีที่ 3เตอร์ตัดสินใจว่าตัวเองจะไม่เรียนต่อ แต่แม่ก็ย้ำเสมอว่า "ต้องเรียน การเรียนหนังสือจะทำให้เราได้รับโอกาสที่ดีๆ ในชีวิต ไม่มีใครมอดูถูกได้" จากประโยคของแม่ทำให้เขาตั้งใจเรียนที่ต่อที่โรงเรียนเดิม และช่วงนั้นมีขมขื่นกลายเป็นช่วงพลิกผันครั้งใหญ่ในชีวิตเขาและแม่เตอร์เรียนจบมัธยมศึกษาปีที่ 6 แล้วอยู่ในช่วงที่ต้องเข้าศึกษาในระดับปริญญาตรี แม่ของเขาก็ต้องเข้ารับการรักษาตัวมะเร็งเต้านมที่โรงพยาบาลจุฬาฯ ซึ่งแม่บอกเตอร์ว่าแต่เป็นเธองเอง เขาก็ใช้เวลาต่อมาทำให้เตอร์ไม่อาจเรียนต่อ แม่บอกกับเขาว่า "เรียนให้จบ ไม่ต้องห่วงแม่ ตั้งใจเรียน จบไปจะได้มีงานดีๆ ทำ" ประโยคนี้เตอร์ยังจำได้ขึ้นใจ ช่วงที่เขาเข้าเรียนระดับปริญญาตรี เขาไม่

ค่อยมีสมาธิในการเรียนเพราะเป็นห่วงแม่ แม่รักเขาตัวเมื่งอยู่ที่กรุงเทพฯเตอร์ไปเฝ้าแม่ไม่ได้เพราะต้องเรียนหนังสือ อยู่ทางนี้ก็ได้แต่คอยส่งกำลังใจไปให้แม่ และผมสวดมนต์ก่อนนอนและตื่นไม่ใส่บาตร ภรรยาของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ขอให้แม่ปลอดภัยและหายจากโรคมะเร็ง ผมทำแบบนี้มาตลอด 4 ปี จนมาถึงวันนี้แม่ไปตรวจมะเร็ง หมอบอกว่า

"มะเร็งแม่ไม่ลุกลาม" เขากับแม่ต่างดีใจเพราะตลอดระยะเวลา 4 ปีที่ผ่านมาก็มีโอกาสจะพูดได้ทั้งชีวิตเตอร์และแม่สองคนแม่ถูกต่างฝ่าฟันอุปสรรคต่างๆ มากมาย เรื่องหนักบ้าง ไร่น้ำหนักบ้าง

ช่วงระหว่างเรียนปริญญาตรี แม่ผมทำกับข้าวให้ลูกค้าที่ตย์ เช่น ตำนานพริก, ไข่ต้ม, ผัดกะเพรา, หมูทอด, หน่อไม้ต้ม, หมขับมอไช้กลับไปเอากับข้าวฝีมือแม่ที่สะอาดถูกใจกับข้าวของแม่ทำให้ผมประหยัดเงินได้เยอะมาก เพราะแม่ทำกับข้าวให้ผมครึ่งหนึ่งเอะกินได้ทั้งอาทิตย์ แม่ไม่ไช่แค่สอนให้ผมรู้จักประหยัดเงิน แต่แม่ยังช่วยทำให้ผมประหยัดเงินโดยการทำกับข้าวให้ผมทุกอาทิตย์อีกด้วย"

เตอร์หารายได้พิเศษ ในระหว่างการเรียนปริญญาตรี ด้วยการรับจ้างพิมพ์งาน รับงานพิธีกรในงานต่างๆ บ้าง และขายครีมบำรุงผิว รายได้ส่วนมากของ ผมจะมาจากการขายครีมและการรับจ้างพิมพ์งาน เก็บเล็กผสมน้อยเพื่อผ่อนรถมอเตอร์ไซด์ เป็นรถที่ไม่มื่อ 2 การทวงเงินผ่อนรถมอเตอร์ไซด์เองสำหรับเตอร์มันไม่ง่าย เพราะเขาไม่ได้ขอเงินจากทางบ้าน การผ่อนรถมอเตอร์ไซด์มันสอนให้เตอร์รู้จักการใช้เงิน รู้จักการแบ่งเงิน รู้จักคุณค่าของเงิน และรู้จักการหาเงินด้วยตัวเอง ถึงใครจะมองว่าแค่รถมื่อ 2 แต่สำหรับเตอร์มันคือ "ความภูมิใจ" ที่หาเงินเพื่อเป็นเจ้าของมันได้ด้วยตัวเอง

ก่อนจบการพูดคุยเตอร์บอกว่าวันนี้ทำให้รู้ว่าว่าเราขยันหยัดตั้งมากได้นั้น มีบุคคลที่อยู่เบื้องหลังเรามากมาย โดยเฉพาะ "แม่" และทางสถาบันการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรีสอนให้มาศึกษาที่กิจกรรมควบคู่ไปกับการเรียน การทำกิจกรรมทำให้เขามีประสบการณ์ที่นำมาปรับใช้ในการเรียน เช่น เรื่องของความคิด ใอเดียวในการคิดงานส่งอาจารย์ เพราะการทำกิจกรรมทำให้เขาได้เอาหลักทฤษฎีของการเรียนนำไปใช้เป็นหลักปฏิบัติในการทำกิจกรรม อย่างการเรียนมีผลศาสตร เรียนเกี่ยวกับหลักการพูด คนอื่นๆ อาจจะไม่ได้เรียนแต่แค่ในห้องเรียน แต่สำหรับเตอร์ได้นำหลักการพูดที่เขเรียนไปใช้ในการทำกิจกรรม เช่น การเป็นพิธีกร อาจารย์ท่านหนึ่งเคยบอกผมว่า "ปริญญาทำให้คุณมีงานทำ กิจกรรมทำให้คุณมีงานเป็น" ประโยคนี้เขายังจำได้ขึ้นใจ และเขาก็ไม่ประโยคนี้มากเป็นหลักในการเรียนปริญญาตรี 4 ปี การทำกิจกรรมควบคู่ไปกับการเรียนทำให้เขาได้ฝึกฝนตัวเองเพื่อพร้อมที่จะก้าวเข้าสู่งานเป็นของตนเองสื่อสารมวลชนอย่างสมบูรณ์ ขณะนี้เตอร์กำลังฝึกงานอยู่ที่ศูนย์สารสนเทศและการประชาสัมพันธ์ (มวศ) ประสานมิตร การฝึกงานที่นี้ผมได้เ็นการเรียนรู้จากที่เรียนมาใช้ประโยชน์และยังได้ความรู้ใหม่ๆ เพิ่มขึ้นได้พบเจอผู้คนดีๆ มากมาย ถือเป็น "โอกาสที่ดี" สำหรับชีวิต

